

Advent: wat verwacht jij?

Binnenkort wordt de liturgische kleur groen weer verruild voor het liturgische paars. Om precies te zijn is dat in het weekend van 28 november a.s. als pastor Hedebouw tot pastoor van onze parochie wordt benoemd. Dat betekent dat we vanaf dat tijdstip een sterke tijd binnengaan. De tijd van de advent, de tijd van het (ver)wachten.

Een groot gedeelte van ons leven brengen we door met wachten op iets of op iemand. Vaak krijgen we wel de goede raad om het wat rustig aan te doen, maar tijd is geld. En als tijd geld is dan lijden we in die wachttijd dus een financieel verlies. Reden genoeg om onszelf eens flink op te winden, al schieten we daar meestal niets mee op. We wachten op de bus of op de deeltaxi, lopen naar buiten, gaan op de trottoirband staan om te zien of het voertuig er nog niet aankomt. Deze komt er echter niet eerder of later door. Ongeduldig wachten we op een belletje of een sms'je en zijn gefocust op onze mobiele telefoon. Geduld is een schone zaak. Maar geduld past niet zo in ons leefpatroon en toch is dat het enige waardoor onze wachttijd tot een zinvolle tijd kan worden. Een aanstaande moeder, die weet wat wachten is. Ze kan eigenlijk niet veel meer dan in alle rust de voorbereidingen treffen voor hét grote moment. Ze mag dit niet eten en dat niet drinken. Ze mag niet tillen maar moet puffen, al verkort dat de verwachtingstijd ook al niet zo veel. Wel heeft ze tijd om te dromen en vooruit te zien naar het moment van ná de geboorte. En met haar babywolk in de armen kan ze daardoor (dikwijls) het geboortegeweld gauw vergeten.

Deze weken vóór Kerstmis hebben iets van het wachten van die aanstaande moeder. Juist de klok verzet, is het vroeg donker. Mensen brengen lampjes aan op straat en bij winkels. Het is niet zo'n lekker weer buiten, dus doen we dikke sokken aan en een warme muts op. En hoe verder we de decembermaand inglijden des te meer mogen we al dromen van een mooi feest met familie en vrienden. Een feest met liedjes van vroeger, samen met veel mensen in een kerk of rond de kerststal. In ieder geval samen iets vieren van licht en vrede op aarde. Als we met dat dromen zouden ophouden dan is het wachten voor niets. Maar ook ik weet: het wachten duurt wel lang... In een van de evangelieverhalen die tijdens de advent gelezen worden gaat het over twee vrouwen die allebei vol verwachting zijn van de geboorte van hun kind. Elisabeth had al bijna een heel leven gewacht. Haar dromen zouden werkelijkheid worden met de geboorte van Johannes, de wegbereider. Maria moest, zo jong als ze was, nog wennen aan het idee, maar werd daarbij door Elisabeth geholpen door de woorden die wij later in het Weesgegroet hebben opgenomen: 'Gij zijt de gezegende onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot'. Hun gemeenschappelijke droom van een kind liep synchroon met de droom die heel het joodse volk koesterde. Iemand uit hun volk zou opstaan tegen het geweld en de onderdrukking. Iemand zou hen verlossen van de uitzichtloosheid waarin zij verkeerden. Johannes zorgde voor de voorbereiding en Jezus van Nazareth is die man geworden. Hij is het die, in tegenstelling tot alle gewelddadige pogingen van voorheen, de weg naar vrede en gerechtigheid wees. Het bijzondere, het universele, was dat Hij het niet alleen deed voor het toenmalige joodse volk, maar voor alle mensen ter wereld. Voor die van toen, nu en in de toekomst, hier op aarde en in de hemel...

Wachten en verwachten kan onze dromen aanwakkeren en ons ontvankelijk maken. Ontvankelijk voor hét grote moment waarop in ons leven, in onze wereld dat vredeslicht kan doorbreken. Deze weken van de advent wordt ons de vraag gesteld: Wat is jouw droom? Wat verwacht je eigenlijk van Kerstmis? Ja, *wat verwacht jij?*

Diaken Albert Soeterboek